

ת"פ 61589/01/23 - מדינת ישראל נגד פ' מ'

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 61589-01-23 מדינת ישראל נ' מ'(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט אלכס אחרר המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל בן חור
נגד הנאשם		פ' מ' (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד אראם מחאמיד

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, עבירת **תקיפת הגורמת חבלה של ממש לבן זוג** לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין תשל"ז - 1977, עבירת **תקיפת סתם** לפי סעיף 379 לחוק העונשין ועבירת ניסיון **תקיפת סתם בן זוג** לפי סעיף 379(א) לחוק העונשין וזאת על בסיס העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן.

תמצית עובדות כתב האישום

לפי כתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת הם בני זוג נשואים ולהם שתי בנות משותפות. במועד הרלוונטי הייתה המתלוננת בהריונה השלישי בחודש השלישי. המשפחה התגוררה יחד באום אל פחם באותו מתחם מגורים של משפחת הנאשם.

כשבועיים עובר ליום 18.1.23, בעת שהיו בבית יחד עם אמה של המתלוננת, אמר הנאשם לאם המתלוננת כי בתה מכשפת אותו ולכן הוא מדמיין דברים.

המתלוננת ואמה השיבו לו כי זה לא נכון והנאשם התרגז על כך ותקף את המתלוננת בכך שאחז בצווארה וסטר לה בפניה. אמה של המתלוננת ניסתה להרחיקו מביתה אולם הנאשם דחף אותה, נטל מחבת ובו אוכל שהכינה המתלוננת וניסה להשליכו לעברה של המתלוננת אך אם המתלוננת הצליחה לתפוס את המחבת. המתלוננת ואמה יצאו מהבית, ניגשו למדרגות כדי לרדת למגורי הורי הנאשם כדי לספר להם את אשר ארע. לאחר מכן נערכה שיחה בין הורי הנאשם, המתלוננת והוריה והנאשם והצדדים התפייסו לאחר שהנאשם התחייב כי לא יתנהג כך שוב.

בתאריך 18.1.23 בשעה 19:00 לערך, עת היו לבדם עם בנותיהם הקטנות, שאלה המתלוננת את הנאשם כיצד הוא

לא שואל לשלומה של אמה, לאחר שהיא ביקרה קודם לכן את הוריה. הנאשם זעם על שאלה זו וחנק את המתלוננת, הכה בפניה בסטירה, הלם בה את אגרופיו ואף בעט בבטנה אל מול הבנות. הנאשם הרפה ממכותיו לאחר שאחת הבנות בכתה והוא לקח אותה לחדרה לאחר שנעל את דלת הבית ולקח את המפתח עמו.

בנסיבות אלה הצליחה המתלוננת לקחת את הטלפון שלה ושלחה הודעה בקבוצה המשפחתית, ביקשה מבני משפחתה שיגיעו מהר כי הנאשם "הורג" אותה. כשהבחין בכך הנאשם, נטל מהמתלוננת את הטלפון הנייד שלה.

כחצי שעה לערך לאחר מכן הגיעו אביה ואחיה של המתלוננת אשר דפקו על דלת הבית אולם הנאשם סרב לפתוח להם, ניגש למטבח ונטל לידיו סכין מטבח. אחיה של המתלוננת שבר חלון זכוכית בדלת באמצעות פטיש כדי לנסות לפתוח את הדלת מבפנים. הנאשם בתגובה הניף חפץ חד לעבר אחיה ואביה של המתלוננת דרך החלון השבור וכתוצאה מכך אביה של המתלוננת נחתך באגודלו משבר זכוכית שנותר בחלון.

לבסוף בני המשפחה של הנאשם הגיעו לפתח הדירה ושכנעו אותו לפתוח את הדלת והנאשם עשה כן. בשלב זה יצאה המתלוננת עם בנותיה ואחיה הסייע לבית הוריו ברכבו ושוטרים שהגיעו למקום לקחו את הנאשם לחקירה.

בהמשך פונתה המתלוננת לבית החולים הלל יפה בחדרה ושם אובחנה כסובלת מהמטומה תת עורית פרונטלית מימין, שפשופים בפנים ובצוואר, אודם בבית החזה ורגישות בצלעות משני הצדדים עם רגישות ניכרת בצלעות תחתונות משמאל שהנם חבלות של ממש.

הנאשם נעצר בתאריך 18.01.23 ועודנו נתון במעצר.

בדיון שהתקיים בפני בתאריך 16.04.23 הודה כאמור הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן והורשע במיוחס לו, וזאת ללא הסכמה עונשית.

ראיות לעונש

המאשימה הגישה תיעוד רפואי ותמונות של המתלוננת לאחר תקיפה (ת/1), גיליון הרשעות קודמות בעניינו של הנאשם (ת/2), כתב אישום מתוקן וגזר דין שניתנו בת"פ 41526-05-20, שם הוטל על הנאשם בין היתר, עונש מאסר על תנאי בן 5 חודשים וכן בית המשפט שלח הפנייה למחלקת הרווחה בעיריית אום אל פאחם שתפעל לטיפול בנאשם ולסיוע למתלוננת (ת/3).

הן המאשימה ובן ב"כ הנאשם הגישו פסקי דין מטעמם כפי שיפורט בהמשך.

טיעונים לעונש

בתאריך 09.05.23 התקיימה בפני ישיבת טיעונים לעונש.

באת כוח המאשימה ציינה בטיעוניה שלעמדתה, יש לתת את הדעת שמדובר באירועי אלימות שנעשו במתלוננת בעודה בהיריון ולעיני בנותיהם הקטינות. במעשיו הנאשם פגע בערכים של שלמות גופה ושלמות נפשן של המתלוננת ושל בנותיה, מעשים המקבלים חומרה יתירה כאשר הם נעשים בתוך המשפחה. עוד הופנה בית המשפט לחבלות שנגרמו למתלוננת (ת/1).

המאשימה טענה כי הנאשם ניצל את מעמדו כבעלה של המתלוננת, את העובדה כי העבירות בוצעו בביתה ובמקום מבטחה ולא בחל במעשיו גם אל מול בנותיו.

המאשימה ציינה כי כנגד הנאשם עומד מאסר בר הפעלה בגין עבירה דומה וחרף זאת לא בחר לשקם דרכו או ללכת לטיפול, לא ביקש לפנות לשירות המבחן ועל כן יש מקום להחמיר בעונשו.

בנסיבות אלה, לעמדת המאשימה מתחם העונש ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם, **נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל**, כאשר יש לגזור על הנאשם, לשיטתה, מאסר בפועל ל-18 חודשים, הפעלת המאסר על תנאי במצטבר, הטלת מאסר על תנאי ארוך ומרתיע.

מנגד, ב"כ הנאשם, טען שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה בעובדות כתב האישום המתוקן ובכך חסך זמן שיפוטי יקר, חסך שמיעתם של עדים רבים שרובם הם קרובי המשפחה ובכך תרם לשלום בית בין שתי המשפחות. הנאשם הודה והביע חרטה. הנאשם שוהה במעצר ואשתו עתידה ללדת את בנו.

בפני בית המשפט **העידו המתלוננת ואמה** אשר ביקשו מבית המשפט להקל על עונשו של הנאשם:

המתלוננת ביקשה כי בית המשפט יתחשב בעונשו של בעלה כי היא ובנותיהם זקוקים לו, בעיקר בתקופה הקרובה בה היא עתידה ללדת. המתלוננת הסבירה כי היא לא רצתה שהעניין יגיע לבית המשפט ונערכו שיחות בינה לבין הנאשם לצורך שיקום יחסיהם וחזרה למגורים משותפים.

אם המתלוננת העידה כי הנאשם הוא חלק מהמשפחה, השיחה למשטרה ביום האירוע נעשתה לצורך מניעת תקיפה הדדית בין הנאשם לאחיה של המתלוננת.

ב"כ הנאשם הפנה בעניין זה לפסיקה לפיה בית המשפט העליון הדגיש את חשיבות שיקום היחסים בין נאשם לנפגעת עבירה בתוך המשפחה. כמו כן טען כי הנאשם פנה בעצמו לשירותי הרווחה בעיריית אום אל פאחם ושם בודקים אפשרות לטפל בבעיית האלימות.

ב"כ הנאשם סבור כי מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה הצופה פני עתיד. הסניגור ביקש כי עונש המאסר בר הפעלה יופעל בחפיפה לכל עונש נוסף שייקבע.

הנאשם טען בעצמו: "אני רוצה להגיד שעשיתי טעות והרגשתי את זה כשנעצרתי, אם מדבר ויש לך דיבורים, למדתי שאין כמו משפחה ולמדתי איך לשלוט בעצמי טוב. אני רוצה לחזור לאשתי, יש לנו עוד מעט ילד, אשתי גם רוצה שאני אחזור אליה, אני משלם על מה שעשיתי".

דיון והכרעה

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

שני אירועי התקיפה כנגד המתלוננת בוצעו בהפרש של כשבועיים ובנסיבות דומות ועל כן ניתן לראות בהם כאירוע אחד לצורך קביעת מתחמי הענישה וגזירת עונשו של הנאשם (ראה לעניין זה ע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מ"י, החלטה מיום 29.10.14, פורסם בנבו).

בעניינו, אין חולק כי גם לאחר תיקון כתב האישום מדובר במעשים כעורים ובעבירות אלימות המופנות כלפי המתלוננת, בתוך התא המשפחתי, פוגעת בכבודה ובזכותה לביטחון ולהגנה של המתלוננת, כך גם פוגעת בשלמות גופה. לעניין זה, אפנה לע"פ 6758/07 פלוני נ' מ"י, שם נקבע לעניין זה כדלהלן:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג."

הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהעבירות בהן הורשע הנאשם בכתב האישום המתוקן, הם הפגיעה בשלומה של הנפגעת, בזכותה לכבוד ולביטחון בתוך התא המשפחתי, וכמובן הצורך לשמור על שלוותה בתוך התא המשפחתי ובתוך ביתה מבצרה. כפי שנכתב ברע"פ 3719/21 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.21):

"זה לא כבר, עמדתי על הפסול שבתופעת האלימות בתוך התא המשפחתי, ההרס שיכול להיגרם בעקבותיה, ובפרט הפגיעה בתחושת הביטחון של יושבי הבית, כבודם ושלמות גופם (רע"פ 538/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2021))."

וכן ברע"פ 538/21 פלוני נ' מדינת ישראל (04.02.21):

"תופעת האלימות במשפחה היא תופעה נפסדת הפוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון, כבודן ושלמות גופן של נשים, בתוך ביתם, מבצרים. בנסיבות העניין, משתקפת אף חומרה יתרה כשהמבקש תקף את בתו, תוך שניצל את כוחו - בעוד שבתפקידו כהורה עליו להיות למגן לבני ביתו. בהתאם לכך, נדרשת ענישה מוחשית, אשר יש בה כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים מנקיטת אמצעי אלימות כלפי בני משפחתם (רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021))."

למרבה הצער בית המשפט נחשף חדשות לבקרים ורואה כיצד ריב בין בני זוג עלול להסלים ולהוביל לתוצאות קשות יותר מאלה המפורטות בכתב האישום המתוקן. לעניין זה, אפנה לע"פ 2506/20 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.21):

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה הטמונה בעבירות אלימות בין בני זוג ועל הצורך בענישה מחמירה הנותנת ביטוי לסלידה מעבירות מעין אלו (וראו למשל: ע"פ 1568/14 דובגילנוק נ' מדינת ישראל, פסקה 13 [פורסם בנבו] (31.3.2015); ע"פ 3011/17 פרץ נ' מדינת ישראל, פסקה 14 [פורסם בנבו] (31.1.2019) (להלן: עניין פרץ); זאת, גם במקרים שבהם מדובר בבני זוג שנפרדו: ע"פ 4221/13 ואנונו נ' מדינת ישראל, פסקה 12 [פורסם בנבו] (26.3.2015)). וכפי שנאמרו הדברים בעניין פרץ:

"שנת 2018, אשר הסתיימה לפני שבועות אחדים בקול זעקה מרה, לימדה כי ממשות הסכנה הנשקפת לנשים מאלימות במשפחה איננה נחלת העבר. במהלך שנה אחת בלבד נרצחו 26 נשים על ידי בני זוגן וקרוביהן - נתון מצמרר המשקף מציאות חברתית קשה עמה לא ניתן להשלים. בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העליונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוגן, בין השאר באמצעות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת. לפני למעלה מעשור ציין השופט אדמונד לוי ז"ל את הדברים הבאים:

חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעטים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במותה של הקורבן. את הרוח הרעה הזו יש לעקור מן השורש, ומקום שהסברה וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג (ע"פ 618/06 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (19.3.2007))."

[...] ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרוביהן עולם כעווילתו נוהג. במצב

דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה [...]". (פסקה 14).
דברים אלה נכתבו לפני כשלוש שנים, והם תקפים גם היום ביתר שאת."

מדיניות הענישה הנהוגה

באשר למדיניות הענישה הנהוגת, בפסיקה נקבע מנעד רחב של מתחם עונש הולם לעבירות בהן הורשע הנאשם וכל מקרה ומקרה נבחן לגופו על פי נסיבותיו.

על אף פוטנציאל הנזק שיכול היה להיגרם, הרי שלמרבה המזל, הסתיימו תקיפותיו של הנאשם בהמטומות בראש, בפנים, רגישות במישוש בית החזה והצלעות והבטן (ת/1). אין בכך כדי להקל ראש או לטעון שהן עניין של מה בכך ואולם, אין גרימת המטומות ושפשופים כגרימת שברים או חבלות חמורות וחודרניות.

המאשימה הפנתה לפסיקה מטעמה אשר לפיה קיים אינטרס ציבורי ממשי בהשתתפות עונשים מחמירים לצורך הרתעה:

ת"פ 41526-05-20 - שם דובר על נאשם צעיר נעדר ברשעות קודמות שהודה בביצוע עבירות של תקיפת סתם של בת זוג הגורמת חבל השל ממש ואימים למתלוננת שהייתה בהיריון מתקדם. בית המשפט גזר עליו **10 חודשי מאסר** תוך כדי שהוא מדגיש לחומרה את עובדת תקיפתה של המתלוננת בהיותה בהריון, לצד ענישה נלווית.

ת"פ 5121-07-20 מ"י נגד לב, בו נקבע **מתחם ענישה 8-18 חודשים ובית המשפט גזר 13 חודשי מאסר.**

רע"פ 6979/22 אולג דודקה נגד מ"י (החלט מיום 30.10.22, פורסם בנבו)- בית המשפט הותיר על כנו את **מתחם הענישה שנע בין 12-30 חודשי מאסר בגין שתי עבירות תקיפות של בת זוג** (כיבוי סיגריה על גוף המתלוננת והכאות) וגזר על הנאשם ללא עבר פלילי ובגין התרשמותו מנאשם שאינו מקבל אחריות על מעשיו עונש של **13 חודשי מאסר** בפועל לצד ענישה נלווית.

רע"פ 1529/23 אבנר שמלה נגד מ"ד (החלטה מיום 15.3.23, פורסם בנבו)- בית המשפט הותיר על כנו את מתחם הענישה **שנע בין 12-24 חודשי מאסר** בגין מספר אירועי תקיפת בת זוג בשלושה מועדים על ידי נאשם צעיר ללא עבר פלילי וגזר עליו **14 חודשי מאסר** בפועל לצד ענישה נלווית.

ע"פ 39092-07-22 אילקנייב נגד מ"י (החלטה מיום 12.1.23) - בית המשפט הותיר על כנו את קביעת בית המשפט השלום. מדובר היה נאשם הורשע בתקיפת בת זוג ובכליאת שווא. מתחם **הענישה נקבע 10-24 חודשי מאסר בפועל**. הוטל עליו עונש של **14 חודשי מאסר** בפועל לצד ענישה נלווית.

רע"פ 1007/22 פלוני נגד מ"י (החלטה מיום 23.3.22)- בגין שני אירועי תקיפת בת זוג, בית המשפט השלום קבע **מתחם ענישה שנע 9-18 חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט המחוזי החמיר עם הנאשם, וגזר עליו **19 חודשי מאסר** בפועל לצד ענישה נלווית.

מנגד, הסיניגור הפנה לפסיקה בה נקבעו עונשים בהתאם למתחם הענישה כדלקמן:

ת"פ 33475-09-21 ג'ורבאן - שם דובר על נאשם עם עבר פלילי כאשר עמד נגדו עונש מאסר מותנה של 6 חודשים ובסופו של יום בית המשפט קבע 9 חודשי מאסר בפועל.

עפ"ג 28457-09-21 פונקץ נגד מ"י (החלטה מיום 14.10.21) - שם דובר על תקיפה של משיכה בשיער ובאצבע המתלוננת ללא תקיפה בחפצים וחבלה במזיד ברכב, בית המשפט השלום קבע מתחם ענישה שנע בין **מספר חודשים אשר ירוצו בעבודות שירות ועד ל-20 חודשים**. בית המשפט המחוזי קיצר את עונשו של הנאשם, חסר העבר הפלילי ל-6 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

ת"פ 1273-12-22 מ"י נגד סביחאת (החלטה מיום 17.1.23 שלום חדרה) - שם הורשע הנאשם בתקיפת בת זוג בכך שהנאשם אחז בצוואר המתלוננת הפילה והיכה אותה ואף איים עליה. בית המשפט קבע **מתחם ענישה שנע בין 6 ל-15 חודשי מאסר וגזר עליו 6 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית**.

ת"פ 9903-03-22 מ"י נגד אלכילאני (החלטה מיום 18.4.22, שלום חדרה) - שם הורשע הנאשם בעבירות שב"ח, הפרעה לשוטר, היזק לרכוש ותקיפת הגורמת חבלה לבת זוג. נקבע מתחם ענישה **שבין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל**. נגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

רע"פ 11/15 אחסניה נגד מ"י (החלטה מיום 20.1.15) - שם נדעה ערעור הנאשם. הנאשם איים על המתלוננת, סטר לה ובעט בבטנה כשהייתה בהיריון בשני אירועים וגרם לה לחבלות של ממש. בית המשפט קבע **מתחם ענישה שנע בין 6 ל-15 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית וגזר על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית**.

ת"פ 33475-09-21 נגד גרבאן (החלטה מיום 30.1.22, שלום חדרה) - מדובר היה בנאשם שהיכה באגרוף בפניה של המתלוננת וכן הכניס את ידו לחולצתה על מנת לקחת 200 ₪. בית המשפט קבע מתחם ענישה **שנע בין 6 חודשי מאסר ל-15 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית**. בית המשפט גזר על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

בנסיבות בענייננו, עובדות כתב האישום המתוקן מתארות התנהגות מכוערת ואלימה של הנאשם כלפי אשתו בהיותה בהיריון ובעוד שעונש מאסר מותנה בר הפעלה אינו מרתיעו, על כן **נסיבותיו של מקרה זה מוביל לקביעה כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירות, נע בין 9 חודשי מאסר בפועל ועד ל-20 חודשי מאסר בפועל, לצד הטלת ענישה הצופה פני עתיד, קנס ופיצוי**.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

לחובת הנאשם עבר פלילי ומאסר מותנה בר הפעלה באותן עבירות בהן הודה בהליך זה וגם במקרה שם אשתו הייתה בהיריון עת ביצע את העבירות כלפיה.

כפי שתואר בכתב האישום המתוקן, מדובר במספר אירועים שבהם הנאשם התנהל באופן אגרסיבי ונקט באלימות, לא חדל ממעשיו והטיל אימתו על בני ביתו ומבלי לייחס חשיבות לכך שהמתלוננת בהריון. תיאור זה יש בו כדי ללמד על אופיו האלים של הנאשם.

אמנם ב"כ הנאשם טען כי הנאשם פנה לשירותי הרווחה באום אל פאחם, אולם לא הוצגה לי כל ראיה כי תכנית טיפולית כזו התבקשה או נמצאת בטיפול [חרף קביעת בית המשפט בגזר הדין (ת/3)] והנאשם לא ביקש בהליך זה הפנייתו לשירות המבחן לבחון הליך שיקומי.

מנגד, אזקוף לזכות הנאשם את העובדה שהודה בהזדמנות הראשונה, חסך בזמן שיפוטי יקר ולקח אחריות על מעשיו כפי שאלה באו לידי ביטוי בכתב האישום. כך גם חסך את עדותם של הנפגעים - אשתו ובנותיו.

עוד יש לקחת בחשבון את מעצרו של הנאשם בגין תיק זה במשך חמישה חודשים כאשר ידוע שימי מעצר קשים מימי מאסר.

לכן, מבלי להקל ראש בנסיבות ביצוע העבירות ובתוצאותיהן, בשים לב לנתונים שפורטו, מצאתי לנכון למקם את הנאשם בחלק הקרוב לרף התחתון של המתחם, לצד הטלת ענישה צופה פני עתיד.

עונש המאסר המותנה יופעל וירוצה בחלקו במצטבר לענישה המוטלת על הנאשם בגין הליך זה וחלקו בחופף.

משכך ולאור כל האמור לעיל, אני מטיל בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 13 חודשים. תקופה זו תחושב ממועד מעצרו של הנאשם - 18.01.23.
2. אני מורה על הפעלת מאסר מותנה בר הפעלה של 5 חודשים, אשר הוטל על הנאשם בת"פ 41526-05-20 באופן ששלושה חודשים ירצו במצטבר וחודשיים בחופף כך שסך הכול על הנאשם לרצות עונש של 16 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו - 18.1.23.
3. מאסר על תנאי של 8 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה, על עבירה שהורשע בה בתיק זה או על כל עבירה מסוגאלימות גופנית פיזית או מילולית שעונשה שנתיים מאסר ומעלה, על פי חוק העונשין התשל"ז - 1977 ויורשע בה.
4. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך של 5,000 ₪ לפיה יתחייב תוך 3 שנים, לאחר

שחרורו מריצוי לתום מאסרו בגין תיק זה, להימנע מלעבור על עבירה של אלימות מילולית או פיזית, שעונשה שנתיים מאסר ומעלה.

5129371 זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

54678313

ניתן היום, כ"ז תמוז תשפ"ג, 16 יולי 2023, בהעדר הצדדים.